

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

Revisionslovgivningen har medført undersøgelse af ca. 50 000 forhold. Revisionsudvalget har indtil 30. september 1955 statureret tilbagebetalingspligt i ca. 10 000 sager; den påkendte omsætning udgør ca. 3 679 mill. kr., den opnåede fortjeneste ca. 410,7 mill. kr., og der er afsagt kendelser om tilbagebetalinger til et samlet beløb af ca. 312,9 mill. kr.

Pr. 31. marts 1955 er der til statskassen indbetalt 110,8 mill. kr., medens ca. 34,3 mill. kr. er afskrevet som tab.

Der henstår endnu til behandling en mindre gruppe sager, ca. 50; om det principielle grundlag for reguleringen af disse sager verserer der i øjeblikket retssag for Østre Landsret.

Et meget betydeligt antal af de afgjorte sager har været begæret optaget til fornyet behandling eller har været indbragt for det i henhold til tilbagebetalings- og avancebegrænsningslovene nedsatte ankenævn eller for domstolene. Jeg kan nævne, at der for tiden verserer 16 sager mod revisionsudvalget for landsretten eller Højesteret.

Indsigelser mod udvalgets kendelser er fremkommet og fremkommer stadig under finansministeriets inkassation, navnlig i de sager, i hvilke det til inddrivelse af tilbagebetalingsbeløbet er nødvendigt at skride til fagedforretning og/eller tvangsauktion. Selvom disse indsigelser oftest kun er fremsat for at opnå henstand med betalingen, indeholder de i reglen nye argumenter — herunder nye regnskabsmæssige oplysninger — hvorfor sagerne må gennemgås påny til fornyet forelæggelse for udvalget.

Efter den hittidige affattelse af § 13 i lov nr. 499 af 9. oktober 1945 og § 19 i lov nr. 500 af 9. oktober 1945 har der kun været fastsat frist for indbringelse af udvalgets kendelser for det nedsatte ankenævn, medens begæringer om fornyet behandling iøvrigt har kunnet fremsættes uden tidsbegrænsning.

Som lige omtalt har de tilbagebetalingspligtige i vid udstrækning benyttet sig af denne adgang til at trække sagerne i langdrag og har endogså begæret fornyet behandling af kendelser, der er adskillige år gamle, og det må derfor anses for nødvendigt, at der søges tilvejebragt en hjemmel til at afskære yderligere indsigelser mod de afsagte

kendelser efter en i loven nærmere fastsat frist.

Ved de to lovforslag, der herved fremsættes for det høje ting, foreslås det derfor, at der for kendelser afsagt efter 1. februar 1956 fastsættes en frist på 8 uger efter kendelsens forkyndelse og for kendelser afsagt før denne dato en frist indtil udgangen af marts måned 1956.

Jeg tillader mig herved at anbefale de to lovforslag til det høje tings hurtige og villige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 1 medlem til folketingets vareforsyningsudvalg (i stedet for Øllgaard).
(Jfr. tidenden sp. 1854).

Valgt blev: *Holmberg.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om indfødsrets meddelelse m. v.

(Første behandling findes i tidenden sp. 348, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 53).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Udvalgets ordfører (Axel Ivan Pedersen):
Den betænkning, indfødsretsudvalget har afgivet, indeholder udførlige oplysninger om udvalgets arbejde. Jeg skal derfor nøjes med at tilføje, at udover de 520 ansøgninger, der er blevet imødekommet, og den ene, der er blevet trukket tilbage, har udvalget behandlet 29 ansøgninger fra personer, hvis ønske om indfødsret man ikke har kunnet imødekomme, men har måttet give afslag. Jeg benytter lejligheden til at takke den højtærede indenrigsminister og ministeriets embedsmænd for et udmærket samarbejde,